

Bilag 12.

Justitsministeriet.

København, den 12. April 1927.

I Skrivelse af 7. April 1927 har Ministeriet for Sundhedsvæsen paa Foranledning af Folketingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Invalideforsikring udbedt sig en Udtalelse fra Justitsministeriet om, hvorvidt Lovgivningsmagten kan anses for beføjet til at foretage en Nedsættelse af Invaliderenten som foreslaaet i Lovforslaget.

Foranlediget heraf skal man udtale:

Efter Justitsministeriets Formening bør man ved Undersøgelsen af det foreliggende Spørgsmaal sondre mellem tre forskellige Grupper indenfor de af Loven omfattede Personer.

1. Invaliderentydere, der er fyldt 62 Aar.
2. Personer, der i Øjeblikket erlægges aarlig Præmie, men som ikke er Invalid.
3. Personer, der *har faaet* tilkendt Invaliderente.

ad 1. Ifølge den nugældende Lovs § 27 ophører Invaliderenteudbetalingen i *Henhold til Forsikringen*, naar en Rentenyder er fyldt 62 Aar, men Udbetaling af Invaliderente fortsættes uforandret med den Forskel, at Udgiften hertil fremtidig helt og holdent udredes af det offentlige, nemlig med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af Opholdskommunen. Justitsministeriet maa derfor formene, at de heromhandlede Personer falder helt udenfor Invalideforsikringen, idet den Hjælp, der ydes dem, kun kan betragtes som en Understøttelse, der — som enhver anden Understøttelse — til enhver Tid maa kunne ændres i Overensstemmelse med, hvad Statens finansielle Forhold tilsiger.

ad 2. Ogsaa for saa vidt angaar denne Gruppe af Personer, maa Justitsministeriet formene, at den ved Loven af 6. Maj 1921 fastsatte Invaliderente til enhver Tid maa kunne nedsættes. Det vil nemlig ikke med Rette kunne gøres gældende, at der for disse Personer ved Lovens Bestemmelser er skabt nogen berettiget Forventning om, at de ved at erlægge en aarlig Præmie af 5 Kr. 40 Ø. i Tilfælde af Invaliditet ubetinget skulde kunne oppebære en Invaliderente af 800 Kr. aarlig.

ad 3. Man har særlig for denne Gruppe af Personers Vedkommende villet gøre gældende, at den dem ved Loven af 1921 tilstaaede Invaliderente ikke senere kan nedsættes, idet Loven af 1921 maa betragtes som en Forsikringslov, og at Forholdet derfor maa bedømmes ud fra rent forsikringsmæssige Synspunkter. Det skal nu vel indrømmes, at man i en Række af de af Loven benyttede Udtryk synes at kunne finde Støtte for dette Standpunkt, jfr. herved f. Eks. § 1, 1ste Stykke („forsikret mod Invaliditet“), § 5, 1ste Stykke („Invalidpræmie“) og § 6, 2det Stykke („Saafremt Invaliderente tilstaaes en forsikret, vil der ikke være at erlægge Invalidpræmie for det Tidsrum, for hvilket der udbetales Rente“).

Men selv om man vil lægge Forsikringsprincippet til Grund for Bedømmelsen af det foreliggende Spørgsmaal, maa man efter Justitsministeriets Formening dog straks udsondre den store Gruppe af Personer, der allerede var Invalid, den Gang Loven traadte i Kraft den 1. Oktober 1921, idet man jo ikke kan forsikre sig imod en Skade, der allerede er indtruffet, ligesom disse Personer ej heller har betalt nogen Præmie forud for Invaliditetens Indtræden. Der kan derfor her kun være Tale om en Understøttelse eller social Forsorg.